

—Home!
 —Corbata torta busca xicota.
 —¿Donzella?
 —Donzella! Ah! Ah! Això diu ella...
 —Para la taula Ciseta, que el marit porta ganeta.
 —Ànsia Manela!
 —No modificaré pas la meva conducta.
 —Ric, ric, com el grill...
 —Ets un tarit-tarot. Com más rics, més guits. Que no ho saps veure?
 —Ral a ral, fa el menestral son cabal.
 —L'ambició...
 —Apa! Continua!
 —L'ambició... l'ambició... va matar a Napoleó!
 —En saps un niu. En saps qui-sap-lo...
 —Jo, com l'Ambrós: curt de cames i llarg de cos.
 —No ets fas valer, perquè ets massa modest.
 —Un got de vi negre amb polls vius, cura el fel sobreixit...
 —El millor amic, un duro.
 —Fot-li, que és de Reus!
 —Altament: qui no treballa no menja, ni fa bonic el diumenge.
 —Es formosa, és falaguera i està per

merèixer...

—Molts promesos ha tingut... Tururut!
 —Torrat! Pengim-penjam! Rara avis! Ou sense sal!

La vida quotidiana de "Figueres-dona-infant", hi és analitzada de dos punts de vista diferents: del punt de vista de la mentalitat del botiguer (textes literaris de publicitat, feta pels figuerencs l'any 1877), i, finalment, des del gust estètic i urbanístic de la gent nostrada (diapositives urbanes, façanes de botigues que *el progrés* ha fet desaparèixer). Es com si, morta ja aquella Figueres encisadora d'abans, el seu vidu ens contés la història del matrimoni i les vicissituds del seu amor. La protagonista veritable del muntatge de JMJ, la seva figura més perfecta és, doncs, Figueres. Una plaent ciutat, d'una bellesa urbanitzada i correcta, la glòria de la qual no hem arribat a conèixer fins després de la seva agonia silenciosa.

Il·lusions que semblen d'infant, s'esfumen lentament. La mort mateixa hi és endolcida per un fervor una mica deliquescents, però delicat i suggestiu. Es, potser, el triomf de l'esperit

del text dels anuncis, damunt els camins assassins que menen a la destrucció d'un paisatge i d'unes estructures ciutadanes.

Malgrat la seva aparent frivolitat, aquest muntatge planteja una sèrie de problemes importants, d'ordre crític, psicològic, estètic i sociològic. En el fons, havent-lo vist, cal que ens fem aquesta pregunta:

—Qui ha canviat, qui ha traït la ciutat? ¿Figueres?, ¿Els figuerencs?...

La vila que ens ha deixat la llarga postguerra civil, no té cap besllum de gràcia, cap espurna d'esperit. Són pàgines que per uns camins inesperats, donen una esgarripança a la nostra consciència ciutadana.

—Bona l'hem feta, Jeroni!

—Calla, que se m'arronsa el llombri-gol...

—Quina colla de mecs!

—Farem la fi d'en caga-elàstics!

—Oi, oi... per fas o per nefas.

—¿Què hem de fer?

—¿Què hem de dir?

(Tothom, plegats, ben fort):

—S'ha acabat el broquil!

Narcís Pijoan

se complace en participar
 a sus clientes y amigos
 la próxima apertura de su nuevo local en

San Lázaro, 55 - 18 de Julio, 12
 Tel. 50 15 29 FIGUERAS